

***Ilercavònia* el nou disc de Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries viatja als orígens per reconstruir identitats**

El nou treball dels tortosins fa un viatge retrospectiu des de l'actual Terra de l'Ebre al seu capítol 0 (Ilercavònia) a la recerca d'un retrobament entre els orígens i el segle XXI. Històries antigues, cançons que el poble ha convertit en himnes, una visió de la gent i el paisatge d'un territori bàsic per entendre la realitat de tota una gran àrea geogràfica que comparteix llengua, cultura i tradicions.

Es coneix per Ilercavònia a l'antiga regió de les Terres de l'Ebre, el Baix i Alt Maestrat, els Ports i el Matarranya. Ilercavons són els primers pobladors ibers d'aquesta zona que posteriorment va esdevenir taifa i bisbat, fins a arribar a altres fórmules actuals (populars o assumides per l'Administració) com Taula del Sénia, Terres de l'Ebre o Cruïlla dels Països Catalans.

En un mapa iber, a les Terres de l'Ebre hi hauria Ilercavons, a Lleida llergets, a Tarragona cossetans, a Barcelona laietans, a Vic ausetans...

Els seguidors dels Quicos es trobaran amb una proposta basada en un repertori gairebé nou, basat en cançons populars, algunes de creació pròpia o d'altres autors com Josep Bo o Miquel del Roig. En qualsevol cas, cançons amb olor de terra, per tal de conèixer els seus orígens i entendre la seua identitat.

ILERCAVÒNIA. QUICO EL CÉLIO, EL NOI I EL MUT DE FERRERIES

- 1.- ILERCAVÒNIA (A.Gaya-J.FustéPopular)
- 2.- LES CAMARAES (Popular-J.Fusté)
- 3.- SOM GENT DEL MATARRANYA (D.Lombarte-J.Fusté-Popular)
- 4.- LA CARRETERA DEL CÓRRER (J.Bo)
- 5.- LA FAROLA (M. del Roig)
- 6.- TÚBAL I ESTA TERRA IBERA (A.Gaya-J.Fusté)
- 7.- DOS CANTS D'ERA (Popular)
- 8.- LA CLAVELLINERA (A.Gaya-J.Fusté-Popular)
- 9.- CANÇÓ DEL GLOBO (Popular-J.Aragonés)
- 10- CULLEROTS I FORQUILLES (A.Gaya-J.Fusté-Popular)
- 11.- ROMANÇO DEL POBLE ILERCAVÓ (A.Gaya-J.Fusté-Popular)

Arturo Gaya: Veu

Quique Pedret: Veu

Jordi Fusté: Guitarres

Josep Lanau: Teclats i cors

Kike Pellicer: Baix i contrabaix

Sergi Molina: Bateria i percussions.

Arranjaments: Quico El Célio, el Noi i el Mut de Ferreries

Gravat, mesclat i masteritzat a Airestudios de Tortosa a la primavera del 2023

30 ANYS DE MÚSICA DES DEL SUD DE CATALUNYA.

Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries celebren 30 anys de trajectòria en el món de la música a Catalunya. Una trajectòria sense interrupcions, parèntesis ni punts i a part i que es tradueix en més de 2000 concerts, 14 discos, 23 espectacles, el Premi Nacional de Cultura, el Premi Joan Amades, dos premis ARC, un premi Altaveu i 12 premis Enderrock.

La premsa i la crítica musical ha qualificat l'arribada de Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries al panorama de la música en català com un fet sense precedents: "Quedaran com la banda que s'ha saltat amb més gràcia i originalitat totes les normes a l'ús sobre la manera de recuperar la música popular catalana".

S'ha dit també que "si no existissin, algú els hauria d'inventar; que són un grup combatiu, dels pocs que aconsegueixen dir molt amb poques paraules, gràcia i intel·ligència; que són una nova demostració que la millor manera d'arribar a la universalitat és a través del localisme: la victòria de l'humor enfront del poder i de la dignitat enfront de la corrupció; que en un món ple de mentides creure que els Quicos són reals és un exercici romàntic que encara podem practicar..."

En la memòria històrica quedarà la dignificació i normalització dels gèneres musicals del sud: amb la difusió dels Quicos, la jota ha passat a ser reconeguda com a música d'interès nacional i element patrimonial festiu de Catalunya. Transcendent l'aspecte artístic, la difusió que el grup ha fet de la parla occidental, la ironia, els costums i les tradicions del sud català, ha estat decisiva en la construcció identitària de les Terres de l'Ebre.

CARTA ALS QUICOS *Per Francesc Millan. Periodista.*

Dispensen-me per començar aquesta carta, pública, amb una informació més aviat íntima.

Fa deu anys que visc a Barcelona i, de tant en tant, m'entristeix no passar més temps al meu poble. Per gestionar aquesta nostàlgia -probablement injustificada- tinc un mètode que m'acostuma a funcionar: escoltar Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries.

Aquesta és, per tant, una carta d'agraïment. I com ha de ser una carta breu, i, com a conseqüència, limitada, he de ser esquemàtic. Dispensen-me de nou, Quicos, per les presses. Sé que no els hi agraden.

Quan jo vaig néixer, vostès ja existien. Així que, per al primer agraïment, he d'utilitzar una reflexió de mon pare, a qui tinc per costum considerar una font fiable. Ell defensa sovint que la cohesió social que dona sentit al concepte Terres de l'Ebre (no som quatre comarques: som una petita regió o un poble gran, depèn com ho mires) no s'entendria sense la seua música. Van portar reivindicació a un territori rural, obviat, allunyat i, durant anys, mancat d'autoestima. I no puc no esmentar-ho: hi ha tot de decisions polítiques darrere de cadascun d'aquests adjectius.

El segon agraïment és per la tasca patrimonial que han fet. La seua discografia ja és l'enciclopèdia que millor documenta com érem i com som la gent de les Terres de l'Ebre. Ens heu explicat cantant. I, d'una forma intel·ligentíssima, heu sabut plasmar com parlem, com pensem, com mengem, com treballem, com estimem, com plorem i xalem. Per al tercer i últim agraïment, Quicos, necessito posar-los en context sobre com és l'escenari en què vivim els mundans: un món ple de pantalles immediates, que s'homogeneïtza a un ritme tristament frenètic, i on s'imposa l'artificial i el superficial. Així que gràcies per ser refugi de tot això. I per posar en valor les vides senzilles i connectades a les arrels.

Vinguen quan vulguen, Quicos. Sempre els estem esperant.